

STROOMTEKORT BEDRIJVEN ZIEN TOEKOMSTPLANNEN IN ROOK OPGAAN DOOR GEBREK AAN ENERGIE

Op het terrein van ASF Fischer in Lelystad, groothandel in bevestigingsmaterialen, staat een gloednieuwe bedrijfshal. En hé, het licht brandt. Maar dat is te danken aan een verlengsnoer vanuit het hoofdgebouw, want een eigen stroomvoorziening heeft de nieuwe hal (nog) niet.

Francisca Muller
Lelystad

Directeur Arnoud Booij van Fischer is een van de vele ondernemers die de gevolgen van het propvolle stroomnet in Flevoland ervaart. Nieuwe of zwaardere aansluitingen op het elektriciteitsnet zijn niet of nauwelijks mogelijk.

„Ik wacht met smart op de aansluiting. Met het verlengsnoer kunnen we nu het licht laten branden, maar we kunnen de hal niet in gebruik nemen zolang de stroomvoorziening niet geregeld is.”

Toch behoort hij nog tot de gelukkigen. „Ik heb inmiddels een toezegging dat de elektriciteit in het eerste kwartaal van volgend jaar wordt aangesloten, omdat ik twee jaar geleden de aanvraag al heb gedaan. Wie zich nu meldt, krijgt niet eens meer een termijn. Die hoort alleen: we kunnen geen stroom leveren en we weten ook niet wanneer dat wel gebeurt. Achteraan sluiten in de rij.”

In rook opgaan

Booij is bestuurslid van Bedrijfskring Lelystad, belangenbehartiger van het bedrijfsleven in de stad, en zit in de commissie die over energie zaken gaat. Daarom is hij aanspreekpunt voor collega-ondernemers. Regelmatig wordt hij benaderd door bedrijven die hun toekomstplannen in rook zien opgaan of belemmerd worden in hun bedrijfsvoering.

Nieuwe bedrijfshal, maar nog geen eigen stroom

Want hoewel het probleem al jaren, speelt, zijn er nog steeds ondernemers die het rauw op hun dak valt als ze ermee geconfronteerd worden, zegt Booij. „Bedrijven die zich nieuw vestigen, weten dat ze niet zomaar een aansluiting op het stroomnet kunnen krijgen. Maar als je een bestaand bedrijf hebt, ben je er niet zo mee bezig. Je weet niet beter dan dat de stroom bij wijze van spreken automatisch uit de muur komt. Totdat ze een nieuwe machine willen aanschaffen of een uitbreiding willen doen bij hun bedrijfshal en er achterkomen dat ze die nieuwe machine helemaal niet kunnen plaatsen, omdat ze geen zwaardere stroomaansluiting kunnen krijgen.”

Soms zit het in onverwachte hoek. „Laatst sprak ik een aannemer die

had ingeschreven op een project in het centrum van Amsterdam, met als voorwaarde dat alleen elektrische vrachtwagens mochten worden gebruikt. Maar het lukte hem hier in Lelystad niet een oplaadpunt bij zijn bedrijf te realiseren, dus de klus ging niet door.”

Andere bedrijven proberen creatieve oplossingen te verzinnen. „Ik sprak een ondernemer die zijn uitbreiding niet in Lelystad kon realiseren en daarom nu buiten Flevoland een hal huurt om zijn nieuwe machine in onder te brengen. Puur en alleen omdat hij daar nog stroom kon krijgen. Nu rijdt hij heen en weer met halffabrikaten tussen zijn fabriek en die hal. Dat is natuurlijk niet efficiënt en het kost veel geld.” Anderen zoeken het in aanschaf van een

▲ **Arnoud Booij in de nieuwe bedrijfshal van zijn bedrijf ASF Fischer. Het licht brandt dankzij een verlengsnoer.** FOTO FREDDY SCHINKEL

Wie zich nu meldt, krijgt niet eens meer een termijn

– Arnoud Booij, directeur ASF Fischer

dieselaggregaat. „Daarvoor geldt hetzelfde. Geen duurzame oplossing.”

De Bedrijfskring is blij dat Flevoland zich vorige week opwierp als proeftuin voor de aanpak van het stroomnet. „Elke versnelling is welkom”, zegt Booij. „Zoals het er nu naar uit ziet, laat de verzwarende van het net, nodig om nieuwe aansluitingen te realiseren, tot 2029 op zich wachten. Dat duurt veel te lang.”

„We maken ons wel zorgen dat straks misschien van bovenaf wordt opgelegd dat woonwijken voorrang krijgen bij de aansluiting op het stroomnet. Dat is enerzijds begrijpelijk, niemand moet in de kou zitten. Maar ook bij bedrijven speelt energienood. We blijven erop hameren bij de instanties. Er moet een eerlijke verdeling zijn.”

Lezers over tinyhouse-wijkje: ‘Woekerprijzen voor een stacaravan’

BRIEVEN & OPINIE

Betaalbaar wonen in de polder. Zo prijzen de initiatiefnemers een wijkje met tientallen tiny houses aan, die gemiddeld 250.000 euro kosten. Maar tientallen lezers van de Stentor hebben een andere mening: „Woekerprijzen voor een veredelde stacaravan.”

Het gaat om het Tiny Parque in Emmeloord. Aan de rand van de stad komt een wijkje met dertig tiny houses. De woonoppervlakte is 50 vierkante meter, het totale perceel tussen de 300 en 400 vierkante meter. De woningen zijn te koop voor 245.000 tot 265.000 euro.

„De prijs is niet zo tiny”, vindt **Coen van de Wijngaert**. Daar sluit **J. Berkhof** zich bij aan: „Mooi plan, maar het is nogal duur voor zo’n klein huisje en volgens mij voor starters zowat niet te betalen.”

W. Koornstra wijst op een specifieke groep woningzoekers: „Een alleenstaande kan misschien net 2 ton krijgen in de huidige markt.”

„Waar gaat dit heen. Blij dat wij nog in de ‘normale tijd’ een huis kochten, alhoewel: wat is normaal natuurlijk”, vraagt **Henk Renzebrink** zich af.

„Vijf jaar geleden was een rijtjes-huis met achtertuin, drie slaap-

kamers, twee wc’s, een schuur en een ruimte zolder ongeveer net zo duur”, berekent **Ensar Ari**.

Met de vraagprijs slaan de initiatiefnemers en de gemeente Noordoostpolder de plank mis, reageert **Inge Szerkowski**: „Het hele principe is dat je goedkoop een huis hebt. Vaak ook nog verplaatsbaar. Dit is geen tiny house, maar een chalet voor (te) veel geld. Ben benieuwd of de doelgroep dit kan betalen.” Het uiterlijk van de woning doet

meer lezers de wenkbrauwen fronsen. Het doet hen vooral denken aan chalets, zoals die tegenwoordig op vakantieparken staan. „Dit zijn woekerprijzen voor een veredelde stacaravan”, schrijft **W. Kloppenburg**.

Waar lezers zich aan storen, is de grootte van de kavel, zoals **Jan Vries** stelt: „300 tot 400 vierkante meter grond is waanzinnig veel voor een optrekje van nog geen 50 vierkante

meter.” Die omvang kan beter benut worden, volgens **Johannes**

Balk: „Waarom niet kleinere kavels, van 200 vierkante meter? Door kavels kleiner te maken wordt het nog beter betaalbaar en kun je meer woningen inpas- sen. Er zijn eengezinswoningen die op kleinere kavels staan.” Daar sluit **G. Schouten** zich bij aan: „Het ophokken van burgers is blijikbaar in en op steeds kleinere kavels, een schande. Bouw opnieuw fatsoenlijke, betaalbare premie A- en B-woningen met genoeg ruimte, groen en parkeerplaatsen. Dit voorkomt ontzettend veel sociale stress en onrust.”

– Jaap Selles

